

Arrest

nr. 109 667 van 12 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. BOUROVA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2011 diende verzoekster een aanvraag in van verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn.

1.2. Verzoekster werd op 1 september 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart.

1.3. Op 18 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werd hiervan op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: A.Y.A. Nationaliteit :Bulgarije, (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 10/03/2011 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als ascendant (in functie van de zoon A en verkreeg een E-kaart op 01/09/2011.

Overeenkomstig artikel 42ter, §3 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene sinds 05/06/2012 financiële steun ontvangt van het OCMW. Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-Burger (zoon) in wiens functie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Zij kan niet langer erkend worden als ascendant gezien zij niet langer voldoet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2 4° van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw A.Y.A kan het recht op verblijf niet behouden in eigen hoofde daar nergens uit het dossier blijkt dat zij een economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ , bevestigt dit. Bovendien blijkt uit het dossier dat zij een leefloon geniet als samenwonend persoon. Ook dit wijst erop dat betrokkene geen enkele economische activiteit in België uitoefent en dus niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 07/11/2012 waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 ter §1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet, de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"1/

Conform bovenvermelde artikelen dient iedere beslissing van het bestuur op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden.

Het is immers allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoekster uit te wijzen.

De besteden beslissing vermeldt immer enkel:

"Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD maatschappelijke Integratie, ... dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW/Ç. Hieruit valt af te leiden dat betrokkene niet langer ten laste is van de EU-burger in wiens functie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd."

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt hetgeen in casu dus allerm minst gebeurd is.

Het is verzoekster op de eerste plaats een raadsel op welke gronden verweerster zich baseert om tot de besluit te komen dat zij niet langer ten laste zou zijn van haar zoon.

Verzoekster heeft sinds haar komst in België altijd bij haar zoon gewoond die steeds voor haar gezorgd heeft (stukken 2 en 3) .

Zo heeft de zoon van verzoekster bijvoorbeeld altijd al haar medische facturen en haar bijdrage aan de zorgkas betaald en doet dit nog steeds (stukken 9-11) .

Verzoekster is derhalve steeds ten laste geweest van haar zoon.

In tegenstelling tot wat verweerster beweert heeft verzoekster wel degelijk voldoende bewijzen voorgelegd om dit te staven!

2/

Het is haar thans bovendien eveneens een raadsel op welke gronden verweerster zich in de bestreden beslissing baseert om te besluiten dat verzoekster "in staat is gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht ".

Zoals gezegd, is zij reeds verschillende jaren ernstig ziek en dient zij geregeld dringende behandelingen te ondergaan (stukken 6-9).

Verzoekster kan derhalve helemaal niet gevolg geven aan de intrekking, nu zij in België dient te blijven voor de verschillende behandelingen (stuk 6).

Verweerster heeft de situatie van verzoekster derhalve niet in concreto beoordeeld en heeft geen rekening gehouden met alle relevante documenten die door haar werden overgemaakt.

Hierdoor is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd"

3.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden omschreven als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij een vormelijke voorbereiding van een beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier duidelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu heeft verzoekster naar aanleiding van de uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken diverse stukken die haar situatie schetsen overgemaakt.

Met de hulp van haar zoon heeft zij toen eveneens haar thuissituatie toegelicht en verteld dat zij in de 2 jaar en half dat zij in België verblijft altijd bij haar zoon en diens gezin gewoond heeft en ook door hem onderhouden en verzorgd werd.

Het is haar thans een raadsel waarom verweerster in de bestreden beslissing stelt dat zij "geen relevante documenten voorgelegd heeft naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken".

Het enige dat verzoekster hieruit kan afleiden is dat verweerster kennelijk geen rekening gehouden met de overgemaakte stukken.

Nochtans moet verweerster bij de beoordeling van de verblijfssituatie van verzoekster rekening houden met de duur van haar verblijf in het België, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong (art. 42 ter §1, lid 3 Vw).

In casu staat objectief vast dat verzoekster thans 61 jaar oud is, ernstig ziek is, reeds 2 jaar en half in België verblijft, in al die jaren door haar zoon onderhouden is geweest en thans nog diverse medische behandelingen dient te ondergaan.

In die optiek is het voor haar onmogelijk om zowel hier, als in haar land van herkomst om werk te vinden, waardoor zij niet anders kan dan ten laste te zijn van haar zoon.

Door hiermee geen rekening te houden en geen nader onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van verzoekster heeft verweerster niet alleen de zorgvuldigheidsplicht, maar ook de bepalingen van art. 42 ter Vw geschonden en haar schade berokkend."

3.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Er wordt overwogen dat de gemachtigde overeenkomstig artikel 42ter, § 3 van de vreemdelingenwet kan controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vervolgens wordt gemotiveerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoekster sinds 5 juni 2012 financiële steun geniet van het OCMW. Daaruit leidt de gemachtigde af dat verzoekster niet langer ten laste is van de EU burger in wiens functie de aanvraag gezinshereniging werd ingediend.

Aangezien verzoeksters situatie is gewijzigd kan zij niet langer worden erkend als ascendent daar zij niet langer voldoet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekster in eigen hoofde haar verblijfsrecht kan behouden daar zij geen economische activiteit uitoefent. Een controle van de gegevensbank van de RSZ bevestigt dit en geeft bovendien aan dat verzoekster een leefloon geniet als samenwonend persoon.

Op de vraag om eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42ter, § 1, 3° van de vreemdelingenwet werden geen relevante documenten voorgelegd. De gemachtigde besluit dat het bijgevolg redelijk is te stellen dat betrokkene zonder problemen in staat moet zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht.

3.4. De Raad merkt op dat verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Verzoekster voert in eerste orde aan dat het een raadsel is op welke gronden de gemachtigde zich baseert om te besluiten dat zij niet langer ten laste is van haar zoon.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk aangeeft dat uit info van de POD Maatschappelijke Integratie blijkt dat verzoekster sinds 5 juni 2012 financiële steun geniet van het OCMW. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat uit een controle van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat verzoekster een leefloon geniet als samenwonend persoon. Ook dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd.

Verzoekster voert aan dat zij sinds haar komst in België altijd bij haar zoon heeft gewoond die steeds voor haar heeft gezorgd. Zij stelt verder dat haar zoon steeds al haar facturen en haar bijdragen aan de zorgkas heeft betaald en dit nog steeds doet. De Raad oordeelt evenwel dat deze gegevens geen afbreuk doen aan de feitelijke vaststelling van de gemachtigde dat verzoekster heden geniet van een leefloon als samenwonende. Verzoekster is dus niet meer volledig ten laste is van haar zoon aangezien het OCMW haar een leefloon toekent om een bestaansminimum te waarborgen en in haar basisbehoeften te voorzien.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat zij niet meer ten laste is van haar zoon.

3.6. Verzoekster voert in tweede orde aan dat het haar een raadsel is hoe de gemachtigde kan besluiten dat verzoekster in staat is gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. In haar tweede middel betoogt verzoekster dat het voor haar dan ook een raadsel is waarom de bestreden beslissing stelt dat zij geen relevante documenten heeft voorgelegd.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster bij schrijven van 7 november 2012 werd uitgenodigd om eventuele humanitaire elementen toe te lichten in het kader van artikel 42ter § 1, 3° van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Verzoekster meent dat het *in casu* objectief vast staat dat zij 61 jaar oud is, ernstig ziek is, reeds twee jaar en half in België verblijft, al die jaren door haar zoon is onderhouden en thans medische behandelingen moet ondergaan. Het is voor haar dan ook onmogelijk om werk te vinden hier als in het land van herkomst waardoor zij niet anders dan ten laste van haar zoon kan zijn.

Aan verzoekster werd n.a.v. de vermelde uitnodigingsbrief de mogelijkheid gegeven om deze elementen ter kennis te brengen van de gemachtigde. Verzoekster beweert dat zij dienaangaande diverse stukken heeft overgemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster enkel een attest van betalingen van werkloosheidssteun in hoofde van haar zoon heeft voorgelegd alsook een attest van het OCMW van 27 november 2012 waarin wordt vermeld dat zij sinds 5 juni 2012 financiële steun ontvangt van het OCMW.

Waar zij beweert dat zij met behulp van haar zoon eveneens haar thuissituatie heeft toegelicht, stelt de Raad vast dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de bestuurde alle nuttige elementen moet aanbrengen (zie *mutatis mutandis* RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt derhalve evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan controleren of door de verzoekende partij aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het betoog dat de gemachtigde de situatie van verzoekster niet *in concreto* heeft beoordeeld, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de gemachtigde geen nader onderzoek heeft verricht naar de specifieke situatie van verzoekster, nu blijkt dat verzoekster uitdrukkelijk de mogelijkheid werd gegeven om de gemachtigde in te lichten over eventuele humanitaire elementen maar dat zij dit heeft nagelaten.

Uit een interne nota van 18 februari 2013, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, wel rekening heeft gehouden met alle voorgelegde stukken.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde stukken komt het de Raad evenwel niet voor dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat er geen *“relevante documenten”* werden voorgelegd n.a.v. vermelde uitnodigingsbrief.

In het licht hiervan komt het de Raad dan ook niet voor dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze of met miskenning van artikel 42ter van de vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van verblijfsrecht.”*

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van artikel 42ter van de vreemdelingenwet wordt aangetoond. Voorts wordt ook schending van de materiële motiveringsplicht niet aangetoond.

3.8. In zoverre verzoekster stukken voorlegt ter staving van haar betoog wenst de Raad te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 2 juli 2008, nr. 2982). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de stukken, gevoegd bij het

verzoekschrift, ter beschikking stonden van de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de voorgelegde stukken die verzoekster nu voorleggen. Het blijkt niet, en verzoekster maakt dit ook niet aannemelijk, dat verzoekster niet in de mogelijkheid was om deze stukken voor te leggen alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verzoekster kan deze stukken dan ook niet dienstig aanbrengen in onderhavige procedure.

De aangevoerde middelen zijn niet gegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES